

Uit het Woord der Waarheid

*Gratis Bijbelstudieblad voor jong en oud
Jaargang 80 • nummer 1 • januari 2025*

INHOUD

<i>Verlangen naar Zijn komst (gedicht)</i>	<i>1</i>
<i>80 jaar</i>	<i>2</i>
<i>De Naam boven alle namen (13)</i>	<i>4</i>
<i>Het koninkrijk van God (1)</i>	<i>6</i>
<i>Aanbidding, praise en worship (1)</i>	<i>11</i>
<i>Terugblik en vooruitblik</i>	<i>15</i>
<i>Zó veel onbereikte mensen!</i>	<i>21</i>
<i>'Hij heeft zich van het beste voorzien' (1)</i>	<i>22</i>
<i>Een treffende gedachte</i>	<i>25</i>
<i>Hama en Damascus</i>	<i>26</i>
<i>De verzegeling met de Heilige Geest</i>	<i>28</i>

Van harte uitgenodigd!

Colofon

Redactie- en administratie-adres:

Stg. Uit het Woord der Waarheid

Postbus 260, 7120 AG Aalten

Abonnementen en lectuurbestelling:

Tel. 0543 - 47 17 46

E-mail: bestel@uhwdw.nl

IBAN: NL44 INGB 00 00 92 46 08

Algemene info, redactie en doorstorting giften (vertrouwelijk):

Algemene info: info@uhwdw.nl

Giften e.d.: info@uhwdw-fcs.nl

ISSN: 1384-735X

Giftenrekeningen:

IBAN: NL56 INGB 00 00 72 36 02

BIC: INGBNL2A* (ANBI aftrekbaar)

Voor persoonlijke behoeften:

IBAN: NL37 ABNA 04 22 21 00 48

BIC: ABNANL2A* (ANBI niet aftrekbaar)

*Voor betalingen vanuit buiten Europa de BIC vermelden s.v.p.

Websites:

- Uitgeverij: www.uhwdw.nl
- Bijbelse artikelen en MP3-lezingen: www.debijbelvoorjou.nl
- Info i.v.m. werk van de Heere in binnen- en buitenland, hulp aan armen, noodhulp e.d.: www.uhwdw-fcs.nl

Alle prijzen zijn excl. verzendkosten.

© foto omslag: AdobeStock

© foto's binnenzijde: Pixabay

Verlangen naar Zijn komst

Ik word 's morgens wakker en denk er dan aan:
Vandaag mag 'k misschien naar mijn Heiland al gaan!
Hij is 't Die daarboven in heerlijkheid woont,
maar Die mij ook nu heel Zijn liefdehart toont.

Ja, Hij Die daar leeft, is zó liefdevol-goed.
Dit weten geeft mij voor de hele dag moed.
'k Mag weten: Hij is bij het Vaderhart thuis;
brengt Hij mij vandaag al naar 't vaderlijk Huis?

De tijd vliegt voorbij en de middag breekt aan.
Nog steeds denk ik: zal 'k straks voor Jezus al staan,
Hem zien vol van liefde en glorie en pracht
Die eens voor mijn zonden het kruiswerk volbracht?

Zo wilde Hij worden mijn Redder en Heer'
en dus jubel ik vol verlangen: Kom weer!
Daarom ben ik waakzaam van morgen tot nacht,
terwijl ik mijn Heiland, de Bruigom, verwacht.

E. Luimes
Naar een gedicht van George Cutting

80 jaar

Toen we in de herfst van 2024 concreet bezig gingen met de nieuwe jaargang, merkte één van ons op dat we in januari zouden starten met de 80e jaargang van ons maandblad. Tachtig is volgens de Schrift de leeftijd van de **zeer sterken** (Ps. 90:10). Wat een genade die leeftijd te mogen bereiken – óók als tijdschrift voor geloofsopbouw!

We vinden in de Schrift de geschiedenis van Barzillai, die uit Rogelim in de vruchtbare streek Gilead kwam. Deze oude man had de koning onderhouden toen die uit Jeruzalem was gevlucht voor zijn zoon Absalom en in Mahanaïm zijn verblijf had, want Barzillai was heel rijk.

Toen Absalom was verslagen en gedood, ging de koning terug naar Jeruzalem en nodigde Barzillai uit met hem mee te gaan. 'Maar Barzillai zei tegen de koning: Hoeveel zullen de dagen van de jaren van mijn leven nog zijn, dat ik met de koning naar Jeruzalem zou trekken? Ik ben nu **tachtig jaar oud**. Zou ik kunnen onderscheiden tussen goed en kwaad? ... Uw dienaar zal maar een eindje met de koning over de Jordaan gaan. Waarom zou de koning mij deze beloning geven?' (2 Sam. 19:34-36).

Barzillai was qua leeftijd 'zeer sterk', maar zijn onderscheidingsvermogen was niet meer wat het moest zijn. Mede daardoor had hij geen oog voor de beloning: de zegen bij David te zijn. Geve de Heere dat ons onderscheidingsvermogen scherp blijft en dat wij verlangend uitzien naar het zijn bij de ware Man naar Gods hart!

Aan het begin van deze 80^e jaargang kijken wij dankbaar **terug** op zoveel jaren waarin Gods grote trouw deze stichting en uitgeverij heeft willen bewaren en de uitgave van dit maandblad mogelijk heeft gemaakt.

Wij kijken **omhoog**, omdat we voor de misschien nog komende tijd alle hulp van Hem verwachten om dit werk voort te zetten. Daarvoor willen we aan alle lezers vragen om twee dingen. Allereerst: wilt u blijven bidden voor dit werk voor de Heere? en ten tweede: wilt u het maandblad ook aanbevelen bij andere gelovigen (jong en oud) om u heen?

Ook mogen wij blij **vooruit** kijken naar de spoedige komst van onze Redder en Heere, Jezus Christus. Wat Hij ons als beloning geeft, gaat v r uit boven dat wat Barzillai aan perspectief kreeg: binnenkort zullen wij Hem zien van aangezicht tot aangezicht. **Hem te zien zoals Hij is** – zou dat ons hart niet brandend laten uitzien naar Hem?

Namens bestuur, redactie en medewerkers,
Erwin Luimes, Sander Krieger

De Naam boven alle namen (13)

Hoofdstuk 7 – ‘In Zijn Naam’

Bij nadere beschouwing zal blijken dat deze uitdrukking, in het algemeen gesproken, een dubbele betekenis heeft: één in de richting van God en één in de richting van de mens. Hier kunnen we een uitdrukking aan toevoegen die, hoewel ze er enigszins van verschilt, goed past onder dit kopje, namelijk: ‘geloven in Zijn Naam’ (Joh. 1:12; Joh. 2:23). Het woord dat hier met ‘in’ vertaald is, betekent meer iets als ‘ingaan in’ of ‘ingaan tot’ en hier verbonden met het woord ‘geloven’ wijst het op het voorwerp waartoe het geloof wordt aangetrokken. Dit zal gemakkelijker te begrijpen zijn als wordt uitgelegd dat er in de Schrift drie belangrijke manieren zijn om het geloof uiteen te zetten.

Er wordt bijvoorbeeld gezegd dat Abraham God geloofde; we lezen ook voortdurend, vooral in het Evangelie van Johannes (hoewel de woorden niet altijd zo worden weergegeven) van geloven in Christus en daarnaast vinden we het je vertrouwen stellen op Hem, zoals in Handelingen 16:31 (NBG). Er is een duidelijk verschil tussen deze drie verschillende uitdrukkingen. Iemand geloven betekent zijn woord of getuigenis aannemen, in iemand geloven betekent dat hij betrouwbaar is en je vertrouwen op iemand stellen is werkelijk steunen op of je vertrouwen stellen op de persoon die het voorwerp van het geloof is. **Geloven in de Naam van Christus is dus, zoals we kunnen zien, het instemmen van de ziel met Zijn betrouwbaarheid en de Naam van Christus, die de uitdrukking is van alles wat Hij is, is datgene wat in het Evangelie als het voorwerp van geloof wordt verkondigd.** En het aanvaarden van dit getuigenis, het getuigenis van wat Christus is, als de Heere Jezus Christus, is het begin van alle zegen.

Het recht om de plaats van kinderen in te nemen is ermee verbonden (Joh. 1:12), evenals de aanspraak op het bezit van eeuwig leven (Joh. 3:15-16). We vestigen de aandacht van de lezer hier nadrukkelijk op, omdat zonder de kennis van deze deur naar alle zegen het onmogelijk is om binnen te gaan op grond van de overweging van de deugd van de Naam van Christus. De waarde van Zijn Naam moet gekend worden tot behoudenis, voordat die genoten kan worden in de aanwezigheid van God, of voordat die gebruikt kan worden in de wereld.

In Johannes 14 lezen we: 'En alles wat u bidden zult in Mijn Naam, dat zal Ik doen, opdat de Vader in de Zoon verheerlijkt wordt' (vs. 13). Zoals de laatste woorden van dit vers laten zien, gaat het hier, in overeenstemming met de kenmerkende waarheid van dit Evangelie, om de Naam van de Zoon in plaats van die van Christus, maar dit zal ons punt des te treffender illustreren. Wat ons dan voor de aandacht wordt gebracht, is dat gelovigen van Godswege het recht gekregen hebben om voor de Vader te verschijnen in de Naam van de Zoon, dat zijzelf – in relatie door opnieuw geboren te zijn en door het ontvangen van de geest van zoonschap en door de dood en opstanding van Christus, in verbinding met Hemzelf in Zijn eigen relatie (Joh. 20:17) – nu vrij zijn om de aanwezigheid binnen te gaan van Zijn Vader en hun Vader, in Zijn gezegende Naam.

Dat deze woorden duiden op de periode na Zijn sterven, opstanding en hemelvaart, blijkt duidelijk uit het feit dat gesproken wordt over de aanwezigheid van de Heilige Geest (Joh. 14:16-17). Wanneer die tijd gekomen zou zijn, niet eerder, zouden ze de Vader mogen vragen in Zijn Naam. Dit maakt de woorden duidelijk die de Heere spreekt in Johannes 16: 'En in die dag zult u Mij niets vragen. Voorwaar, voorwaar, Ik zeg u: alles wat u de Vader zult bidden in Mijn Naam, zal Hij u geven. Tot nu toe' – gedurende de tijd van Zijn rondwandeling met hen op aarde – 'hebt u niets gebeden in Mijn Naam; bid en u zult ontvangen, opdat uw

blijdschap volkomen mag zijn' (vs. 23-24). Wie van ons heeft de geweldige betekenis van dit Schriftgedeelte begrepen? Of wie heeft de hele lengte, breedte, hoogte en diepte aangegrepen van de onuitsprekelijke genade die hierin tot uitdrukking wordt gebracht?

(Wordt vervolgd).

Edward Dennett

Het koninkrijk van God (1)

1. Het Koninkrijk van God in het Oude Testament

Vanaf het ogenblik dat de stervende aartsvader Jakob in zijn zegen voor Juda de woorden sprak: 'De scepter zal van Juda niet wijken en evenmin de heersersstaf van tussen zijn voeten, totdat Silo komt, en Hem zullen de volken gehoorzamen' (Gen. 49:10), leefde bij de nakomelingen van Jakob, de Israëlieten, de verwachting van een Koninkrijk van vrede (Silo = plaats van rust, plaats van vrede).

Mozes gaf in zijn laatste woorden aan dat de HEERE Zelf over Zijn volk zou gaan regeren: 'Niemand is er als God, Jesjurun! Hij rijdt op de hemel om u te helpen, en in Zijn majesteit op de wolken. De eeuwige God is voor u een woning, en onder u zijn eeuwige armen. Hij verdrijft de vijand voor u uit, en zegt: Vaag hem weg! Israël zal veilig wonen en alleen; het oog van Jakob zal gericht zijn op een land van koren en nieuwe wijn; ja, zijn hemel zal dauw laten neerdruppelen. Welzalig bent u, Israël! Wie is zoals u? U bent een volk dat door de HEERE verlost is. Hij is een schild en een hulp voor u, Hij is uw majesteitelijke zwaard; daarom zullen uw vijanden zich geveinsd aan u onderwerpen, en ú zult hun hoogten betreden!' (Deut. 33:26-29)

David, de eerste koning van Israël uit het huis van Juda, de man naar Gods hart, sprak herhaaldelijk over de Koning Die eens

op Zijn troon in Jeruzalem zou zitten. In Psalm 72 wordt deze Koning met Zijn heerschappij van vrede en zegen voor ons beschreven en eveneens in de Psalmen van het vierde boek (Ps. 90-106), waar we het in de wereld brengen van de Eerstgeborene (Hebr. 1:6) zien. We denken ook aan Psalm 45, waarin de zonen van Korach de heerlijkheid en de schoonheid beschrijven van de Gezalfde van God Zelf, maar ook het oordeel dat Hij voor de aanvang van het vrederijk zal uitoefenen.

Bij de profeten zijn het vooral Jesaja (9:11; 60-66) en Micha (5) die deze draad oppakken. Maar ook in de meeste andere profetische boeken van het Oude Testament vinden we verwijzingen naar de komende Koning en Daniël geeft zelfs het tijdstip van Zijn komst aan (9:25). De hier in onze Bijbel voor de eerste keer voorkomende naam 'Messias' is een uit het Grieks overgenomen vorm van het Hebreeuwse woord *maschiach*, dat 'gezalfd' betekent. De Griekse vertaling van dit woord is *christos*, wat eveneens 'gezalfd' betekent. Vanuit het Latijn is hier de naam 'Christus' uit ontstaan.

Het was Daniël die de droom van koning Nebukadnezar interpreteerde. 'In de dagen van die koningen zal de God van de hemel echter een koninkrijk doen opkomen dat voor eeuwig niet te gronde zal gaan en waarvan de heerschappij niet op een ander volk zal overgaan. Het zal al die andere koninkrijken verbrijzelen en tenietdoen, maar zelf zal het voor eeuwig standhouden. Daarom hebt u gezien dat, niet door mensenhanden, uit de berg een steen werd afgehouden, die het ijzer, brons, leem, zilver en goud verbrijzelde. De grote God heeft de koning laten weten wat er hierna geschieden zal. De droom is waar en de uitleg ervan betrouwbaar' (Dan. 2:44-45).

In hoofdstuk 7 lezen we over de komst van de Mensenzoon en over het wereldomvattende rijk dat Hem gegeven wordt. Omdat in hoofdstuk 2 alleen sprake is van het koninkrijk van de God van

de hemel, vormt hoofdstuk 7 daar de noodzakelijke aanvulling op; het geeft aan dat het bij wijze van spreken niet slechts een hemelse heerschappij op afstand zal zijn, maar dat deze heerschappij aan een Goddelijk Mens toevertrouwd zal worden (7:13 e.v.). Het gaat hier ook al om twee groepen mensen, verbonden met het koninkrijk. In vers 18 wordt gezegd: 'De heiligen van de Allerhoogste zullen echter het koningschap ontvangen. Zij zullen het koningschap in bezit nemen tot in eeuwigheid, ja, tot in der eeuwen eeuwigheid'. Dit zijn de hemelse heiligen die over de aarde zullen heersen.

Daarna wordt in vers 27 over 'het volk van de heiligen van de Allerhoogste' gesproken, aan wie het Koninkrijk en de heerschappij en de grootheid van de koninkrijken onder heel de hemel gegeven wordt. Tot de eerste groep behoren alle gelovigen die deelhebben aan de eerste opstanding en met Christus over de aarde zullen heersen, terwijl de tweede groep wellicht al degenen omvat die tijdens deze duizendjarige heerschappij op aarde aan het Koninkrijk deel zullen hebben.

2. De Koning van het Koninkrijk van God

Gods bedoelingen met betrekking tot de heerschappij over de wereld bestaan 'van de grondlegging van de wereld af', d.w.z. sinds de schepping (Matth. 25:34). De zegeningen van de leden van de Gemeente van God hebben daarentegen een *eeuwig* karakter. Zij werden hiervoor 'vóór de grondlegging van de wereld' uitverkoren, net zoals hun Verlosser 'vóór de grondlegging van de wereld' als het Lam van God werd gekend (Ef. 1:4; 1 Petr. 1:20; verg. Joh. 17:24).

Toen God het eerste mensenpaar schiep, zegende Hij Adam en Eva. Dan staat er: 'En God zegende hen en God zei tegen hen: Wees vruchtbaar, word talrijk, vervul de aarde en onderwerp

haar, en heers over de vissen van de zee, over de vogels in de lucht en over al de dieren die over de aarde kruipen' (Gen. 1:28). Hij over Wie koning David in aanbidding zei: 'Van U, HEERE, is het koninkrijk, en U hebt Zich verheven tot een Hoofd boven alles' (1 Kron. 29:11), gaf aan de mens als het ware het gezag en de macht namens Hem over de schepping. De mensen vervulden dit mandaat echter niet, omdat ze luisterden naar de sluwe verleiding van de duivel. In plaats van namens God heerschappij over de schepping uit te oefenen, werden ze door de zondeval slaven van satan, die zichzelf daarmee verhief tot de positie van 'de overste van de wereld', ja zelfs de 'god van deze eeuw' (Luk. 4:6; Joh. 14:30; 2 Kor. 4:4).

Maar God heeft Zijn doel niet veranderd. Hoewel de mens al in het begin faalde en daarom niet langer in staat was om heerschappij over de schepping uit te oefenen, vestigde God, Die in Zijn soevereiniteit ook de Koning van Israël was (1 Sam. 8:7), een koningschap in Zijn aardse volk. Dat deed Hij in de persoon van David, de man naar Zijn eigen hart. Het was een koningschap dat werkelijk 'door de genade van God' was (1 Kron. 28:5 verg. Dan 4:14,17). Maar zijn zoon Salomo faalde al en in de derde generatie viel het koninkrijk Israël uiteen in twee delen: het door en door afgodische noordelijke koninkrijk van de tien stammen onder Jerobeam en zijn opvolgers en het iets minder corrupte zuidelijke koninkrijk Juda onder de nakomelingen van David. Beide koninkrijken werden uiteindelijk vernietigd vanwege hun afgoderij: het noordelijke koninkrijk Israël of Samaria in 721 voor Christus door de Assyriërs, het zuidelijke koninkrijk Juda in 606-586 voor Christus door de Chaldeeën.

Zelfs dit falen van Zijn zo bevoorrechte aardse volk weerhoudt God er niet van om Zijn raad uit te voeren. Hij, Die van het begin het einde kent, gaf in de loop van de tijd een steeds duidelijker beeld van Zijn plan door middel van profetische perspectieven. Waar de mens in het algemeen en Zijn aardse volk in het bijzon-

der hebben gefaald, zal God Zijn doel vervullen door de Man van Zijn raad. De verwijzingen hiernaar in het hele Oude Testament werden allemaal gerealiseerd in de Persoon van Jezus Christus. Hij kon er daarom terecht op wijzen dat de Schriften van Hem getuigen (Joh. 5:39).

De profetieën van het Oude Testament over de Heere Jezus kunnen echter in twee soorten worden verdeeld: de meeste spreken over Hem als de toekomstige Koning van Israël, maar sommige spreken over de Zoon des mensen, of de Mensenzoon. Als de Messias is Hij Gods antwoord op het falen van het koningschap in Israël; als de Mensenzoon is Hij de tegenhanger van de eerste, gevallen mens¹. Als Messias zal Hij over Israël regeren, als Mensenzoon over al het werk van Zijn handen. Maar voordat dit kan gebeuren, moet de zonde, de oorzaak van al het menselijk falen, eerst in orde worden gebracht volgens Gods wil aan het kruis van Golgotha. Voordat de Messias in heerlijkheid kan regeren, moest Hij lijden (Luk. 24:26; 1 Petr. 1:11) en voordat Hij, als de Mensenzoon, boven alle werken van Zijn handen wordt geplaatst, moest Hij vernederd worden (Ps. 8:5-7). **Zo werd Zijn weg door lijden naar heerlijkheid uitgestippeld volgens Gods raadsbesluit. Al Gods wegen leiden door Golgotha!**

God zij dank dat Hij dit heeft volbracht! Zo is de basis gelegd voor de verwezenlijking van Gods raad met betrekking tot de schepping, maar tegelijkertijd ook de basis voor de eeuwige zegeningen van de Gemeente en allen die daarbij horen!

(Wordt vervolgd).

Arend Remmers

¹ Vanuit een ander perspectief is Christus de 'laatste Adam' en de 'tweede Mens' uit de hemel, in tegenstelling tot de eerste mens Adam, die van de aarde was (1 Kor. 15:45-47).

Aanbidding, praise en worship

een heel modern en actueel thema (1)

Kort geleden las ik een interview over dit onderwerp; dat zette me weer aan het denken over de vraag hoe we eigenlijk met dit onderwerp om moeten gaan als Christenen, als verlorene mensen. In dat interview werd een bekende, spraakmakende 'aanbidtingsleider' geïnterviewd door een Christelijk tijdschrift. Hij zei dat het voor aanbiddingsleiders helemaal niet alleen gaat om deze aanbidding, om deze lofprijzing, dus niet alleen over wat er op het podium plaatsvindt, maar ook om wat leidt tot aanbidden in het *dagelijkse* leven. Je hebt zo'n seminar, zo'n workshop voor dit onderwerp en daar zou je ook moeten leren hoe je spontaan aanbidding vorm kunt geven en daarnaast ook hoe je een aanbiddingsteam opbouwt. Op een ander punt in het interview verwijst de geïnterviewde persoon terecht naar het Woord van God. En als je daarover nadenkt, komt als vanzelf de vraag op: wat zegt het Woord van God dan over een podium in aanbidding? Het antwoord is natuurlijk gewoon *niets*, want er wordt in de Bijbel *niets* gezegd over aanwezigheid op het podium.

Het is interessant dat de meeste Bijbelteksten die werden aangehaald, uit het Oude Testament kwamen. En daar komen we al meteen bij een belangrijk principe: als het gaat om de Christelijke leer, om de tijd van het Christendom, mogen we het Oude Testament uiteraard niet weglaten, maar **dat wat voor ons vandaag de maatstaf is, vinden we als leer in het Nieuwe Testament**. Het Oude Testament geeft ons beelden bij die leer; het geeft ons bijvoorbeeld gedachten over heiligheid, over de liefde van God, maar het laat ons niet zien wat het specifieke karakter van de Christelijke tijd is, want de heilstijdperken die we in het Oude Testament vinden, hadden een heel ander karakter dan onze tijd.

Dat betekent: als we willen weten wat aanbidding is volgens Gods gedachten, moeten we dus in het Nieuwe Testament kijken. Waarom? Omdat God niet volledig geopenbaard werd in het Oude Testament en dat blijkt ook uit het feit dat aanbidding in het Oude Testament heel materieel was. Daar kom ik zo op terug. Maar die materiële aanbidding is de reden waarom er bij samenkomsten voor 'worship & praise' vandaag de dag een podium aanwezig is. Natuurlijk was er in het Oude Testament bijvoorbeeld een tent van samenkomst, er was een tempel, die uiterlijk van groot belang was. Maar dat heeft niets te maken met het Christelijke tijdperk. Het is waar dat we aanbidding persoonlijk kunnen hebben en ook gemeenschappelijk, maar aanbidding moet spontaan tot stand komen. Of je bent spontaan of je bent het niet, maar je kunt niet leren spontaan te zijn in aanbidding, want dan zou het niet meer spontaan zijn. En dat is wél wat men probeert je bij te brengen tijdens dergelijke diensten.

Aanbidding is van groot belang. We vinden er aanwijzingen voor in het Nieuwe Testament. Aanbidding is aan de ene kant iets wat op *dat* moment uit het hart komt, geleid door de Heilige Geest, op basis van het Woord van God. Maar **aanbidding kan vanzelfsprekend alleen uit ons hart komen als we ons ten eerste bezighouden met de Heere Jezus in ons dagelijkse leven**. Ten tweede moeten we ons bezighouden met Zijn Woord, want waar vinden we anders iets over de Heere Jezus? En ten derde moeten we persoonlijk in gemeenschap met de Heere leven.

Dat wil dus zeggen dat aanbidding niet uit het niets komt. Je kunt niet naar een dienst gaan en dan komt daar aanbidding tot stand; nee, het is heel cruciaal dat deze aanbidding zijn basis moet vinden in ons *dagelijkse* leven. Als ik een leven leid zonder de Heere, dan kan ik natuurlijk op die zondag in de samenkomst onder een emotionele indruk komen, ik kan emotioneel meege-sleept worden. Ik kan deelnemen aan zo'n samenkomst net alsof

het een evenement is, een concert; anderen hebben het vergeleken met een voetbalwedstrijd. Ik kan dan ineens een soort 'high' worden en denken dat *dat* aanbidding zou zijn, maar dat is juist het tegendeel van aanbidding! Het heeft helemaal niets met Bijbelse aanbidding te maken.

Het interview zegt ook dat aanbidding meer is dan alleen maar goede muziek maken, dat muziek niet noodzakelijkerwijs bij aanbidding hoort. We vinden (daar komen we zo op terug) natuurlijk in Gods Woord dat aanbidding en muziek met elkaar verbonden zijn, maar *aanbidding is iets wat uit ons hart komt en dat God in Zijn grootheid, in Zijn heerlijkheid voor de aandacht heeft en Hem daarvoor prijst en verheerlijkt*. Dat is wegstijgen van onszelf en de grootheid van God voor ogen krijgen, de grootheid van de Heere Jezus voor de Vader brengen of de heerlijkheid van God bij de Zoon brengen en daarvan onder de indruk zijn, zodat je in je hart als het ware neerknielt.

Zoals ik al eerder schreef, wordt er tegenwoordig vaak naar het Oude Testament verwezen als het gaat om lofprijzing of aanbidding. Dan wordt er bijvoorbeeld verwezen naar 1 Kronieken 23. Daar vinden we dat David een koor heeft gevormd; hij heeft het voorbereid. In 1 Kronieken 23 telt David de Levieten, 38.000 man in totaal en in vers 4 staat dat 24.000 van hen toezicht moeten houden op het werk in de tempel, het huis van de Heere, 6.000 moeten beambten en rechters zijn, 4.000 moeten poortwachters zijn en 4.000 moeten de Heere loven met de instrumenten 'die ik gemaakt heb om te loven', zo zegt hij het. Deze 4.000 speelden en zongen niet altijd samen, maar wisselden elkaar natuurlijk af.

We zien dus dat David een enorm koor en een enorm orkest vormde. Maar nogmaals: hier zijn we in het Oude Testament. Daar was alles verbonden met een materieel heiligdom, met een tempel, met een tent van samenkomst.

Maar mogen we de dingen zoals ze uiterlijk in het Oude Testament werden gedaan, één op één overbrengen naar onze tijd? We zingen niet de Psalmen uit het Oude Testament, want die psalmen worden niet bedoeld in 1 Korinthe 14, Efeze 5 en Kolosse 3. Waarom kan dat niet bedoeld zijn? Omdat ze deels in tegenspraak zijn met de Christelijke waarheid en er deels zelfs ver, heel ver naast zitten.

Wat we in de Psalmen vinden, is niet de Christelijke geloofswaarheid. God is nog niet geopenbaard in Zijn volmaaktheid; Hij is pas volmaakt geopenbaard in Christus. De gelovigen in het Oude Testament hadden nog niet de Heilige Geest in zich wonen, ze hadden nog niet het hele Woord van God in hun handen, zelfs maar heel weinig delen van het Oude Testament. Dat alleen al maakt duidelijk dat dit niet kan zijn wat God onder *aanbidding* verstaat.

De interviewer zegt vervolgens dat men bij de selectie niet alleen waarde moet hechten aan muzikale kwalificaties, maar vooral aan het karakter van de mensen die dan geselecteerd worden voor dit aanbiddingsteam.

Vinden we eigenlijk in het Nieuwe Testament dat er op de één of andere manier een koor zingt, dat er een koor is dat iets doet en dat de gelovigen dan meezingen, dat ze het koor nazingen? Heel beslist vinden we dat niet; dat is een gewoonte uit het Oude Testament. Daar is er een voorzanger en er zijn mensen die meezingen. Misschien ook een voorzanger met een instrument. We vinden in 1 Kronieken 23 ook een orkest.

Maar ook in het Oude Testament zien we al dat aanbidding in Israël niet in de eerste plaats over het karakter gaat. En dat geldt nog duidelijker in onze tijd. Ons karakter is iets heel anders, maar bij aanbidding gaat het over ons leven. Het gaat over onze levenshouding ten opzichte van de Heere.

We vinden geen aanbiddingsleider in het Nieuwe Testament. Toch wel... we vinden er Eén. Maar dat is niet iemand hier op aarde, het is de Heere Jezus. De schrijver van de brief aan de Hebreëen citeert in Hebreëen 2:12 een vers uit Psalm 22. Daar blijkt dat die tekst een bijzondere invulling krijgt in het Nieuwe Testament.

Er staat: 'Ik zal Uw Naam aan Mijn broeders verkondigen; in het midden van de gemeente zal Ik U lofzingen'. Dat wil zeggen: de Heere Jezus neemt deze positie in van de Koorleider, de 'Aanbiddingsleider'.

(Wordt vervolgd).

Manuel Seibel
(bewerkt naar een podcast)

Terugblik en vooruitblik

Gedachten aan het begin van een nieuw jaar

Van tijd tot tijd zijn er momenten in het leven van een mens, zeker ook in dat van een jonge Christen, waarbij je kort blijft stilstaan en over je levensweg nadenkt. Met dankbaarheid kijk je dan terug en met vertrouwen op de Heere kijk je vooruit. Het begin van een nieuw jaar is telkens zo'n gelegenheid.

Als we eerlijk zijn, moeten we toegeven dat terugkijken, bij alle dankbaarheid, ook gevoelens van mislukking, verlies en verdriet met zich meebrengt. Het vertrouwen op de Heere vermengt zich vaak ook met zorg en onzekerheid. Dergelijke gedachten en gevoelens kenden de mannen en vrouwen in de Bijbel ook. Toen ik onlangs Psalm 25 las, dacht ik dat deze geschikt is om onze gedachten aan het begin van een nieuw jaar vorm te geven. Ik wil de Psalm nu niet uitleggen, maar aan de hand van enkele verzen enkele voorzetten geven, zodat iedere lezer daar zelf verder over kan nadenken in gemeenschap met de Heere.

Tot U, Heere, hef ik mijn ziel op.

Wat geweldig dat we niet alleen zijn gelaten met onze gedachten en ons gepieker. Direct aan het begin van het nieuwe jaar mogen we onze ziel opheffen tot Hem, onze Heere. Omstandigheden of vooruitzichten op de toekomst zouden ons misschien kunnen deprimeren, maar **door onze blik op Hem te werpen en ons tot Hem te wenden, worden we daar bovenuit getild**. Was de stille tijd met de Heere, de tijd waarin je je ziel tot Hem ophief en je je aan Zijn 'zielszorg' toevertrouwde, een vast bestanddeel van je leven in het afgelopen jaar? Dan mag dit vers voor jou de bevestiging zijn om daarmee door te gaan. Als je deze vraag negatief moet beantwoorden, dan wil Hij je zeker ook aansporen een nieuw begin te maken.

Mijn God, op U vertrouw ik, laat mij niet beschaamd worden...

Wat is het mooi als je aan het begin van een gebed gelijk je vertrouwen tot uitdrukking brengt op je God, Die je heel persoonlijk als 'mijn God' kent. Het is de wens van de psalmdichter dat deze God, *zijn* God, hem niet zal beschamen, hem niet 'in de kou zal laten staan', maar het voor hem zal opnemen.

Ja, allen die U verwachten, worden niet beschaamd; beschaamd worden zij die zonder reden trouweloos handelen.

In het vorige vers was het een vraag, nu is het een overtuiging: God zal de Zijnen niet beschamen! Hoe vaak hebben we al niet ervaren dat wij niet beschaamd werden toen we Hem verwachtten en op Zijn tijd en handelen wachtten. Maar altijd als we vóór Hem uit liepen of eigen wegen gingen, was het resultaat eerder tot onze schade.

Heere, maak mij Uw wegen bekend, leer mij Uw paden. Leid mij in Uw waarheid en leer mij, want U bent de God van mijn heil; U verwacht ik de hele dag.

We willen het vers eens van 'achteren naar voren' lezen. Als we in het nieuwe jaar opnieuw God verwachten en wel 'de hele dag' (in elke levenssituatie en onder elke omstandigheid), dan weten we: dit vertrouwen hebben we naar de 'God van mijn heil' toe. Hij heeft een hoge prijs gegeven om ons te redden en eeuwig leven voor ons te verwerven. Zou Hij er ook niet naar verlangen ons verder te leiden op de weg van het geloof?

Ook op onze weg in het nieuwe jaar zijn twee dingen absoluut noodzakelijk:

1. **'Leer mij'** (de fundamentele onderwijzing van de gedachten van God die je in Zijn Woord vindt).
2. **'Leid mij'** (de praktische leiding op de levensweg overeenkomstig Zijn waarheid).

Beide zijn onmisbaar: intensief bezig zijn met Gods Woord en het in praktijk brengen van dat wat je hebt geleerd.

Denk niet aan de zonden uit mijn jeugd of aan mijn overtredingen; denkt U aan mij naar Uw goedertierenheid, omwille van Uw goedheid, Heere.

Ik schrijf dit artikel allereerst voor jongeren; jullie hebben een leeftijd waarop je nauwelijks kunt spreken over je jeugd alsof die al achter je ligt. Maar misschien was er in jouw leven het afgelopen jaar, of in het verleden, een zonde waar je het erg moeilijk mee hebt gehad en waar je nog steeds gebukt gaat onder de gevolgen ervan. Als je deze schuld hebt beleden aan God en Zijn vergeving hebt ontvangen, dan mag je weten: je hoeft dit gebed van David niet meer op te zenden. Je kunt er zeker van zijn dat God deze zonden niet meer zal gedenken (Jes. 43:25; Hebr. 8:12; 10:17)! **Hij zal in Zijn goedertierenheid en goedheid aan je denken.** En als deze zaak weer in je gedachten naar boven komt, dank dan de Heere Jezus dat Hij ook voor *deze* zonden is gestorven.

Goed en waarachtig is de Heere, daarom onderwijst Hij zondaars in de weg. Hij leidt zachtmoedigen in het recht, Hij leert zachtmoedigen Zijn weg.

In Zijn goedheid onderwijst God de zondaars 'in de weg'. Voor de zondaar heeft God maar één onderwijzing; er is maar één weg voor hem: zijn schuld te belijden en zich te bekeren. Maar aan de zachtmoedigen leert de Heere 'Zijn weg'. Voor de zachtmoedigen is er op de school van God een brede onderwijzing over de gedachten van de Heere. Wil jij ook niet bij deze zachtmoedigen horen die zich onderwerpen aan God en Zijn Woord?

Alle paden van de Heere zijn goedertierenheid en trouw voor wie Zijn verbond en Zijn getuigenissen in acht nemen.

De Heere zoekt degenen die Zijn woorden in acht nemen. Ook dit jaar zijn er weer (jonge) Christenen nodig die aan Gods trouw vasthouden in een tijd waarin het Woord van God op veel gebieden wordt losgelaten en waar met onverschilligheid tegenaan wordt gekeken. Doe je mee?

Dan zullen goedertierenheid (genade) en trouw ook *jouw* leven stempelen en wel in een Goddelijk evenwicht ('trouw' kan ook worden vertaald met 'waarheid'). De genade gaat nooit ten koste van de trouw en de waarheid is nooit genadeloos koud.

Wie is de man die de Heere vreest? Hij onderwijst hem in de weg die hij moet kiezen.

Godvrezendheid – een vreemd woord? Een studie over dit woord in de Bijbel zal je laten zien dat God daaraan een reeks beloften verbindt. Ook in dit vers. Dit jaar zul je misschien meer dan eens op een kruispunt komen, waar je beslissingen zult moeten nemen. Je moet uit meerdere wegen één weg kiezen. In elk geval waar een gelovige niet eigen ideeën wil realiseren, maar in echte Godvrezendheid de wil van God te weten wil komen, zal

er een antwoord zijn: *'Hij onderwijst hem in de weg die hij moet kiezen'*. Zeker, ook deze weg zal beproevingen en misschien ook tegenslagen met zich meebrengen. Maar als we ons ervan bewust zijn dat God deze weg voor *mij* heel persoonlijk op het oog heeft, zullen we innerlijke vrede vinden.

Vertrouwelijk gaat de Heere om met wie Hem vrezen, Zijn verbond maakt Hij hun bekend.

Er is nog een belangrijke belofte voor iedereen die de Heere vreest. Met zo iemand gaat de 'Heere vertrouwelijk om' (eigenlijk: de vertrouwelijke mededeling, of: de vertrouwelijke gemeenschap). Zou dat niet prachtig zijn als in jouw en mijn leven het nieuwe jaar zou worden gekenmerkt door een intensievere, vertrouwelijke omgang met onze Heere?

*'Met uw eigen oren zult u
een woord van achter u
horen: Dit is de weg, bewandel die.
Dit voor het geval u naar rechts
of links zou gaan'.*

Jesaja 30:21

Mijn ogen zijn voortdurend gericht op de Heere, want Hij bevrijdt mijn voeten uit het net.

Ook in het nieuwe jaar zal de vijand proberen ons in de val te lokken en netten te spannen als een valstrik, zowel in het echte leven als met 'virtuele netten'. Laten we oplettend zijn en niet lichtzinnig in de val lopen. Laten onze ogen niet in de eerste plaats op de netten, maar op de Heere zijn gericht in het besef: Hij is het Die ons uit het net kan bevrijden.

Wend U tot mij en wees mij genadig, want ik ben eenzaam en ellendig. De benauwdheden van mijn hart hebben zich wijd uitgestrekt, bevrijd mij uit mijn angsten.

De psalmdichter kende de realiteit van het menselijke leven maar al te goed. Het ging niet altijd over rozen. Hij had ook niet alleen met vijanden te maken: er was ook eenzaamheid, hij voelde zich ellendig en de benauwdheden waren zelfs erger geworden. Ken jij dat gevoel ook? Gevoelens van eenzaamheid. Misschien is je wens naar een huwelijkspartner nog niet in vervulling gegaan. Je voelt je ellendig op school. Op het werk mislukt tegenwoordig ook alles. De angst en zorg hoe het verder zal gaan, heb je ook over de drempel van het nieuwe jaar meegenomen. Dat alles mag je tegen je Heere zeggen. Je mag de vragen van David in dit vers vrijmoedig maken tot *jouw* vragen.

Laat oprechtheid en vroomheid mij beschermen, want ik verwacht U.

In een tijd waarin 'fake news' en onoprechtheid en gebrekkige transparantie de hele maatschappij doordringen, mogen wij als Christenen opvallen door 'anders te zijn'. Als jouw leven ook dit jaar wordt gekenmerkt door oprechtheid (integriteit) en vroomheid (openheid, duidelijkheid), zal dat je beschermen en kun je de gevolgen van zo'n houding met innerlijke rust overlaten aan de Heere ('want ik verwacht U').

O God, verlos Israël uit al zijn benauwdheden.

Tot hiertoe heeft de psalmdichter min of meer voor zijn *eigen* situatie gebeden. Nu denkt hij aan het volk van God en komt hij ervoor op. Kennen wij dat ook? Meestal komt dit punt nogal tekort, want als we onze gebedstijd hebben, gaan wij maar al te vaak alleen met onze *eigen* noden en zorgen naar de genade-troon. Natuurlijk mogen we onze wensen bij Hem brengen. Maar laten we ook het grote voorrecht van de voorbede voor andere gelovigen niet vergeten.

Dit jaar is opnieuw een jaar waarin we 'voor alle mensen' mogen bidden (1 Tim. 2:1) en met name voor het volk van God.

Michael Vogelsang

Zó veel onbereikte mensen!

Statistieken vertellen ons dat meer dan 40% van de stammen en volken op deze aardbol nog steeds onbereikt zijn. Dat betekent dat velen niet hebben gehoord over de Heere Jezus.

Meer dan 30.000.000 (!) mensen sterven jaarlijks zonder ooit het evangelie van Gods genade te hebben gehoord. De Schrift spoort ons aan de Heere van de oogst te smeken om werkers in de oogst uit te stoten.

Maar we lezen ook dat wij zélf erop uit mogen gaan om het evangelie uit te dragen – te beginnen in onze eigen omgeving. Zelfs in onze dorpen en steden zijn er mensen die nog nooit werkelijk de boodschap van redding hebben gehoord – zowel van de oorspronkelijke bevolking als onder vele allochtone medelanders. Zijn wij écht bezorgd om hun zielenheil, zodat wij het verlangen hebben hun te vertellen over Gods liefde en genade, over de deur van redding die nog steeds wijd openstaat?

Wat wil jij met de hulp van de Heere dit jaar doen om dergelijke mensen te bereiken – als en zolang de deur van genade nog openstaat?

Uit Prayer Calendar

‘Hij heeft zich van het beste voorzien’ (1)

(Deut. 33:21)

In Gods Woord zien we allerlei aansporingen en bevestigingen dat God het beste met ons voorheeft, het beste aan ons wil geven, en ook verwacht dat wij Hem het beste geven (zie bijv. Gen. 47:11; Num. 18:30,32; Deut. 33:13vv; Ezra 9:12; Ps. 147:14; Ezech. 24:5 enz.). God is niet tevreden met het idee ons iets te geven wat niet ‘het beste’ is; en wij zouden Hem ook ons ‘beste’ moeten geven, uit genade.

De stam Gad was niet met minder dan het beste tevreden, zo laat dit vers uit Deuteronomium ons zien. Zouden wij met minder dan het beste tevreden moeten zijn?

Hoe bepalend en vormend is de vraag welke *Bijbelvertaling* we gebruiken. Met dat thema willen we ons in dit artikel kort bezighouden, want er zijn veel vertalingen die niet op elk punt slecht zijn, maar toch onder de maat als we de hele waarheid van God in zwakheid hebben mogen leren kennen.

Zijn wij dankbaar voor werk dat broeders die Gods waarheid kenden, in het verleden hebben gedaan door de Bijbel te vertalen?²

Waarom zouden we dan kiezen voor iets wat minder is dan ‘het beste’? Hoe zouden Godvrezende mannen die heel weinig (of niets) wisten over het verschil tussen wet en genade, over bekering, uitverkiezing e.d., over Israël en de Gemeente, het koninkrijk en de Gemeente, het samenkomen tot de Naam van de Heere Jezus, de gaven en ambten, de hemelse roeping, positie en toekomst van de Gemeente... hoe zouden zulke gewaardeerde broeders

² Of in onze taal toch tenminste een Nieuw Testament.

ondanks al hun beste inzet en oprechtheid een Bijbelvertaling kunnen maken die 'het beste' is?

Beseffen we dat uit elke vertaling uiteindelijk blijkt welke leerstellige overtuigingen de vertalers hebben? Als ze misschien wel heel goed bedoeld het Woord der waarheid *tóch* niet recht snijden (2 Tim. 2:15), zal dat blijken uit een verwarring in de vertaling, uit vage uitdrukkingen e.d.

Dan lopen de lezers gevaar hun eigen gedachten te misvormen door het gebruik ervan. En we lopen eveneens gevaar om, bij gebruik van onnauwkeurige vertalingen in de samenkomsten, die afwijkingen door te geven aan onze jongeren.

Beseffen we overigens ook dat de Bijbel Gods Woord is waarin God spreekt tegen mensen van *nu*, op een heilige manier, dus niet banaal en platvloers – maar Hij is niet de God van de 17^e of de 20^e eeuw. In de 17^e eeuw sprak Hij begrijpelijk tegen de mensen van *toen*, en nu doet Hij het begrijpelijk tegen mensen van *nu*. Als wij openbaar voorlezen uit

vertalingen met al lang uitgestorven woorden, geven we aan de jeugd dan niet de boodschap mee dat de boodschap van Gods Woord 'hopeloos verouderd' en onbegrijpelijk is...? Dat je een poëtisch en literair talent moet hebben om Hem een beetje te kunnen begrijpen?

We beseffen zeker dat *iedere* vertaling, hoe goed bedoeld ook en hoezeer ook door bekwame, Godvrezende broeders gemaakt, een

mensenwerk blijft met zwakheden. Er is geen enkele vertaling die perfect is. Gezien de rijkdom van de geïnspireerde tekst in oude talen, is er wel gezegd: iedere vertaling is een verschraling, want er gaat altijd iets verloren van de rijkdom die in die oude talen tot uiting komt.

We kunnen dan ook geen perfecte vertaling aanbevelen. Maar er zijn er wel die minder nauwkeurig en betrouwbaar zijn, en andere die in elk geval 'beter' zijn. **Zouden wij met minder dan het best mogelijke tevreden zijn?**

In het Nederlands kunnen we voor het Oude Testament zeker de Herziene Statenvertaling aanbevelen, hoewel met kritische kanttekeningen op bepaalde plaatsen.

Voor het Nieuwe Testament is er nog geen vertaling beschikbaar die de Voorhoeve-edities heeft geëvenaard (waarvan inmiddels alleen de 5^e editie, de z.g. Telos-editie, verkrijgbaar is).

Voor wie andere talen beheerst, kunnen we bijv. de Elberfelder-editie aanbevelen (zie ook www-csv-bibel.de, waar je bovendien ook een verwijzing vindt naar de grondtekst). Als je als lezer de mogelijkheid hebt, is de vergelijking tussen verschillende betrouwbare vertalingen in uiteenlopende talen zeker een verrijking.

Nu is het wel handig om één enkele Bijbel in je hand te hebben tijdens de samenkomst – maar is die 'handigheid' de reden om uit het Nieuwe Testament in de HSV voor te lezen, die het qua nauwkeurigheid bij lange na niet haalt bij de Voorhoeve-editie?

Het is verwonderlijk hoeveel duizenden in ons taalgebied stug vasthouden aan een vertaling die zo'n vier eeuwen geleden een werk van Gods genade was, en daar zijn we dankbaar voor; maar die inmiddels al generaties lang niet meer een begrijpelijke taal spreekt. In 1 Korinthe 14:7-11 lezen we over een dienst die niet opbouwt, omdat het niet begrijpelijk is. Kunnen we dat niet ook toepassen op het (voor)lezen uit een vertaling die een uitgestorven taal spreekt?

Daarbij draait men vaak de spies om en meent dat die oude, uitgestorven uitdrukkingen moeten worden uitgelegd aan de jeugd – waarmee dan de ongelukkige indruk wordt gewekt dat God niet de God is voor *hier*, voor *nu*, voor *'mij'* als jongere vandaag de dag...

Maar het is al even verwonderlijk hoe gemakkelijk veel gelovigen en kringen zijn overgegaan op 'vertalingen' die geen vertaling zijn, maar een moderne, oppervlakkige weergave van gedachten die de vertalers meenden te begrijpen. Denk aan de NBV, de Bijbel in Gewone Taal e.d.

Daarbij willen we voorzichtig zijn, want de Heere is machtig ook door zulke 'vertalingen' mensen tot bekering te leiden en pasbekeerden te helpen in de eerste stappen op hun geloofsweg.

We willen een volgende keer graag aan de hand van concrete voorbeelden van afwijkingen zien hoe belangrijk een goede vertaling is.

(Wordt vervolgd).

EL/SK

Een treffende gedachte

Onze Heere heeft vele *zwakke* kinderen in Gods gezin, veel *domme* leerlingen in Zijn school, veel *ruwe* soldaten in Zijn leger, veel *lamme* schapen in Zijn kudde. En tóch verdraagt Hij hen allemaal en stuurt Hij niemand bij Zich weg.

Hoe gelukkig is de Christen die op dezelfde manier omgaat met zijn broeders en zusters.

J.C. Ryle

Hama en Damascus

In Jeremia 49 vinden we een profetie over Damascus:

'Over Damascus.

Hamath en Arpad staan beschaamd. Omdat zij een slecht bericht hebben gehoord, smelten zij weg. Bij de zee is bezorgdheid, men kan niet tot rust komen.

Damascus heeft de moed verloren, het keert zich om om te vluchten, siddering heeft het aangegrepen, benauwdheid en weeën hebben het aangegrepen als een barendende vrouw.

Hoe is de stad van de roem verlaten, de stad van mijn vreugde! Daarom zullen haar jongemannen vallen op haar pleinen en alle strijdbare mannen zullen op die dag verdelgd worden, spreekt de HEERE van de legermachten.

Ik zal een vuur aansteken binnen de muren van Damascus; dat zal de paleizen van Benhadad verteren' (Jer. 49:23-27).

'Maar vijf verzen in ons hoofdstuk spreken het oordeel uit over Damascus, dat één van de oudste steden is waarvan de Schrift ons spreekt: Genesis 15 noemt ons de naam van Abrams 'huisbeheerder', Eliëzer, een man uit *Damascus*... Als we vragen waardoor Damascus gekenmerkt werd in zijn verhouding tot God en tot het volk van God, dan moet het antwoord luiden: als *vijand van Gods plannen* staat die stad voor onze ogen!'³

Op vele plaatsen in het Oude Testament vinden we Damascus en ook oordelen die over deze stad worden aangekondigd (bijv. Jes.

³ Zie: De wenende profeet, J. Tiesema, pag. 224

17:3). Zacharia 9:1 kondigt het oordeel aan dat onder Alexander de Grote over deze stad is gekomen: ‘... op **Damascus** daalt het [oordeel] neer (want de EEUWIGE heeft een oog op de mensen en op alle stammen van Israël), en ook op **Hamath**’ (naar de Duitse Elberfelder-vertaling).

Na de oordelen die in het Oude Testament staan vermeld, is Damascus al eeuwenlang het slachtoffer geweest van veel vijandelijke aanvallen. In onze tijd bestaat de stad nog steeds, maar na de opname van de gelovigen zal God rechtstreeks ingrijpen in oordeel, zoals Jesaja 17:1 zegt:

**‘Zie, Damascus houdt op een stad te zijn,
het zal een puinhoop worden, een ruïne’.**

God laat niet met Zich spotten en staat niet toe dat een mens of volk zijn hand ongestraft beledigend tegen Hem uitstrekt, Zijn Woord minacht of Zijn volk aantast – zelfs niet Zijn aardse volk in deze periode waarin het tijdelijk ‘Lo-Ammi’ is: niet Mijn volk.

Laten de gebeurtenissen van december 2024 ons niet al een voorproefje zien van deze profetische aankondigingen? Hebben we niet gezien hoe God zelfs toestaat dat extremisten de oude stad Hamath aan de rivier de Orontes (die nu Hama heet) binnen enkele dagen onder de voet liepen en korte tijd later Damascus binnenvielen? Het leiderschap van Damascus ‘heeft de moed verloren’ en zich razendsnel omgekeerd om te vluchten; de stad van de vreugde en de roem werd overrompeld door moslimextremisten, en nu is het gevaar van terreur, dood en verderf overal aanwezig – zeker voor Christenen.

Laten we niet vergeten: tóch loopt er God niets uit de hand!

Maar laten we net zo min vergeten volhardend te bidden voor Zijn kinderen in dit land en deze stad: voor de gelovigen die daar al zoveel jaren zuchten onder wreedheid en terreur van verschillende kanten. Laten we smeken dat zij nog een ‘stil en

rustig leven' mogen leiden tot eer van onze God en als getuigen van de Enige Die aan Syriërs en aan de mensen om ons heen redding kan geven.

Want eenmaal vond Saulus van Tarsus juist in *deze* stad vrede. Zou God ook vandaag niet óók in Damascus nog wonderen kunnen doen in de harten van mensen die Hem haten en die de Zijnen vervolgen?!

Erwin H.W. Luimes

De verzegeling met de Heilige Geest

Vraag:

Wat betekent het om verzegeld te zijn met de Heilige Geest?

Antwoord:

Een zegel is een teken van identificatie en eigendom. De verzegeling met de Geest betekent niet dat de Geest een merkteken *op ons aanbrengt*, maar **dat Hijzelf het Zegel is** dat woont in het hart van ieder die gelooft.

Dit wordt duidelijk onderwezen in Efeze 1:13-14: 'In Hem bent ook u, toen u het woord van de waarheid, het evangelie van uw behoudenis, gehoord hebt. In Hem bent ook u, toen u geloofd hebt, **verzegeld** met de Heilige Geest van de belofte, Die het onderpand is van onze erfenis, tot de verlossing van de verkregen bezitting, tot lof van Zijn heerlijkheid'. En in 2 Korinthe 1:22 lezen we: 'Die ons ook **verzegeld** en de Geest als onderpand in onze harten gegeven heeft'. Ook hier zien we dat de Geest Die in ons woont, het onderpand is, of de waarborg – het zegel van God dat wij Hem toebehoren.

George Davison

Heel verschillend en toch één

Wat de Bijbel zegt over rassen

Door: Ken Ham

Kom tot de kern van dit culturele vraagstuk! Racisme kan niet worden opgelost door wetten, educatieve programma's of empirische wetenschap. Het is een zonde en alleen God heeft de oplossing.

Discussies over 'ras' worden te vaak verward met politieke correctheid of culturele holle frases. Toch is het van vitaal belang om met kinderen over dit moeilijke onderwerp te praten, op een manier die ze kunnen begrijpen. En God hééft ons een eenvoudig, krachtig antwoord gegeven in de Bijbel.

Dit boek:

- laat zien hoe de Bijbelse geschiedenis duidelijk maakt wat de wetenschap nu gaat begrijpen,
- verklaart culturele verschillen, bevolkingsgroepen en de wetenschap van huidskleur,
- schuift de ondeugdelijke evolutionaire basis voor racisme aan de kant met Gods blijvende waarheid!

De krachtige apologetiek van Ken Ham geeft kinderen een belangrijk inzicht en een Bijbelse basis die het idee van menselijke 'rassen' bestrijdt. Vanaf de Hof van Eden tot in onze wereld van vandaag de dag is er slechts één ras: het menselijk ras. Als je dat eenmaal doorhebt, dan verliest racisme zijn kracht!

Bestelnr. 6198

64 pagina's, hardcover

Prijs: 16,95

Nadenkertje

Ik moet u 14 dagen rust opleggen!

Deze beslissing van de arts kan door de patiënt heel verschillend worden opgenomen. Sommigen voelen zich door een dergelijke gedwongen pauze totaal leeg. Zonder activiteit kunnen ze niet. Ander houden zich misschien voor onmisbaar en kunnen nu de gedachte maar moeilijk verdragen dat het beroepsleven 14 dagen lang zonder hen doorgaat. Mogelijk ervaren weer anderen een dergelijke tijd als aangename pauze, die hun de gelegenheid biedt om op adem te komen en weer aan de slag te gaan.

Ons leven lijkt immers soms op een vlucht naar voren en dat bij een hele onzekere toekomst. Dan is het prettig, ja absoluut nodig om aan onze tijd te ontsnappen om in rust over ons leven en onze persoonlijke doelen na te denken.

Nog belangrijker is het dat we deze tijd gebruiken om te luisteren – niet naar de talloze stemmen van de wereld, die iemand vaak alleen maar verdoven en ieder innerlijk gevoel verstikken, maar naar God, Die ook nu nog spreekt. Hoe nodig is het te letten op dat wat Hij ons te zeggen heeft! In de Bijbel wendt God Zich tot ieder van ons persoonlijk.

Zijn boodschap wordt door liefde en waarheid tegelijk gekenmerkt. Weliswaar moet ze ons tonen dat we verloren en ver van God zijn, maar God stelt ons ook het geneesmiddel voor: Jezus Christus redt iedereen die Hem aanneemt. Door Zijn dood heeft Hij alles uit de weg geruimd wat ons van God scheidde. Hij heeft 'vrede gemaakt door het bloed van Zijn kruis' (Kol. 1:20). Rustpauzes kunnen daarom levensreddend zijn als we ze gebruiken om de verbinding met God te zoeken.